

Ünneputáni tükröződések.

Elmultak a husvét ünnepének örömei s ismét visszahangolódni kényszerültünk a hétköznapi szürkeségbe, gondjaink, bajaiba. De annyira még nem fedt homály az ünnep hangulatát, hogy itt-ott fel ne csillanna egy-egy fényugrás, mely lelünkben egy kedves, ünnepi epizód képét villantja meg s ilyenkor a külvilág részére beállított szoborarcunk belülről mégis egy cseppnyi mosolyra torzul.

Egy ilyen kedves fényugrás a nagy-szombati körmenetek szépségét és magasztosságát tükrözi vissza s ugyanakkor visszaidézi a körmenetek s főleg az első körmenetben és alatt tapasztalt visszasszágokat, melyekre — úgy érezzük — kötelességünk rámutatni.

Az egyik az, hogy a körmenetben résztvevők igen nagy s dicséretreméltó számának dacára, legalább ugyanannyi katolikus ember lepte el kétoldalt a járdát. Voltak közöttük olyanok is, akik sokszor büszkén verik mellüket s „jó” katolikusoknak vallják magukat. Hát ez esetben nagyon rácsodálunk a „jó” és „büszgő” jellezőre. Miért nem álltak be a körmenetbe? Miért? Miért?

A másik megfigyelésünk az volt, hogy a körmenetben résztvevők közül alig egy tízedrészére énekelt a feltámadás örö-

mét hirdető fenséges himnuszát. A férfiak csoportjában a kántor körül vagy husz férfi, az asszonyok csoportjában pedig szintén nem sokkal több s azok is az egyszerű, kendős asszonyokból sorozódtak. Ez által a körmenet az örömet hirdető ujjongás helyett a temetés komorságához, gyászához hasonlított. Miért nem vett részt az énekekben a többi kilencven százalék? Miért? Miért?

És még egy kicsiny pontocskára. A körmenetben láttunk karanfoga menő fiatalokat is. Milyen szépek, aranyosak voltak. Arcukról csak egy sugárzott a megértő és megértett szerelem boldogsága s ezzel a sugárzó boldogsággal nagyon is kedvesen halottak volna a körmenetben, ha a fiatal emberek a helyzet komolyságához alkalmazkodtak volna. Ők azonban karjukon érezvén a párjukat, a kedvest, a drágát, nem állhattak meg, hogy a fülükbe ne sugjanak szépeket, bókákat, miattal hölgyük, bármilyen nagyon is igyekezett fegyelmelni magát, kénytelen volt mosolyogni, sőt bizony elnevelni magát. Fiatalok, jegyespárok, ne vegyetek részt karanfoga a körmenetben, mert a kölcsönös áramlatok ilyen kapcsolódása elrontja nemcsak a ti áhitatokat, de a másokét is.

Szorul a hurok.

Az idők és viszonyok gyökeres változását mutatja az a legújabb hír, mely szerint az októberi és a kommunista forradalom gyászos emlékü, és külföldön élő táborába, az úgynevezett „emigránsok” serege hazabocsátásáért készül kopogtatni Csonka-Magyarország határait. Arról tudósít ez az érdekes híradás, hogy a forradalmak levitézlett szökevényei Garami Ernő és a magyarországi szociáldemokrata párt közvetítésével kívánják hazatérésük lehetőségét kieszaközöltetni az illetékes kormánytényezőknel, azonban hozzátesszi a hír azt is, hogy hazai szocialistáink aligha fognak erre a nem tulságosan hálás feladatra vállalkozni.

Eddig szól a néhánysoros napírh, melyben a változott idők jelét látjuk. Mert valóban az idők változásának jele az, hogy a másfél évtized előtti forradalmak vezetői már nem érzik biztosnak az idegen államok talaját és haza kíváncznak, annak ellenére, hogy bizonyára számolniok kell azzal, hogy a magyar társadalomnak egy igen jelentékeny része nem fogja tart karokkal fogadni a „megtért bűnösöket”. A magyar nemzet ugyanis még igen jól emlékszik 1918 őszének és 1919 tavaszának a lelkiismeretlen, saját téveszméitől megittasult szereplőire, akik a kommunizmus bukása után bőruket feltve, idegenbe szöktek s ott folytatták aknamunkájukat a trianoni sirban vergődő Magyarország ellen. Valóban méltatlanul nevezte a közvélemény ezeket a

szökevényeket „emigránsoknak” mert ezzel mintegy a kurucvilág bujdosóinak és a 48-as szabadságharc száműzöttjeinek történelmi pontjaival vonta be gyászos szereplésüket. Lehet-e azonos szóval megjelölni Rákóczi Ferenc, Mikes Kelemen, vagy Kossuth Lajos alakjait ezekkel a forradalmárokkal, akik a magyar történelemnek egyik legvégtetesebb pillanatában forgatták fel az ország rendjét, a magyar hadsereg fegyelmét és a világháborúban megkínzott magyar lelkek nyugalmát s ezzel hathatós segítséget nyújtottak az ország nyitott határain beözönlő szerb, román, és cseh hordárknak?

A magyar nemzet nagyon jól emlékszik arra is, hogy miként készítettek elő a nemzetközi szocializmusnak és a baloldali szélsőséges radikalizmusnak ezek az apostolai az ország romlását és azt a szomorú végzetet, mely Trianonban jutott osztályrészünkül. Már a világháború előtt, a jelen század első éveiben indult meg ez az alattomos és bomlasztó munka, mely a vörös marxizmus, az osztályharc jelszavaival a pesti utcára csodította a gyári munkásságot, majd a tudományosság örve alatt a Gallilei-körben és más hasonló alakulatokban folytatta a polgári társadalom rétegei között a lelkek fertőzését. Ez az új irány legfőbb törekvését abban látta, hogy megtagadott mindent, ami magyar és nemzeti volt s harcot hirdetett a nemzeti hagyományok, a történelmi múlt emlékei, a haza és vallás szerinte elavult eszményei ellen. Mindenkit, aki ragaszkodott magyarságához és a nemzet szent emlékeihez, maradtak a haladás ellenségének, fekete reakciónak kiáltottak ki ez irányzat képviselői s csak ők voltak a „modernnek”, csak ők állottak a kor színvonalán, csak ők értették meg a XX. század eszméit és szükségleteit.

Ez a kutmérgezés, a magyar lelkek ellen indított kiméletlen hadjárat lett végső eredményben előidézője az októberi forradalom-

nak és a kommunizmusnak. Amikor ezek lezajlása után a nemzeti gondolat is bevonult a csonka-ország határai közé, akkor a forradalomnak szereplői jobbnak látták, hogy a bűntető igazságszolgáltatás elől kitevve, a külföldön keressenek menedéket. Ezekben az években ugyanis a világháború következményeként egész Európában virágkorát élte a marxista szocializmus s az emigránsok ennek a szocializmusnak, valamint ellenséges szomszédjainak segítségétől remélték régi uralmuk és letűnt dicsőségük helyreállítását. Ma már erre a segítőre valóban nem számíthatnak. Nagyot fordult azóta az idők kereké s másfél évtized alatt teljesen megváltozott Európa képe. Az egyes országokban egymásután omlott össze a szociáldemokrácia s a nemzetek teljesen kiábrándulva fordultak el a marxizmus ridég és elavult eszméitől.

A magyarországi forradalmak gyászvitézeinek ma nincs mit keresniök a nemzeti gondolatban utjaébredő Európában, frázisaik és törekvéseik már sehol sem találunk visszhangra: ezért kíváncznak haza. Ők a hitélet vesztett vörös nemzetköziség utolsó mohikánjai, akik már nem érzik magukat jól Európa új légkörében.

Azt halljuk, hogy az emigránsok „likvidálni” akarják az emigrációt. Fel akarják számoltatni, mint valami csödbe jutott üzletet. Ilyen egyszerűen azonban talán mégsem lehet elintézni ezt az ügyet. A magyar nemzet trianoni végzetének előidézője, a frontok felbomlasztása, a forradalmak számos bűné és az emigráció rágalmahadjárata mégsem tekinthető pusztá üzletnek, vagy rosszul sikerült spekulációnak, mert annál valamivel több, amiért vállalni kell a felelősséget. Aki tehát haza kívánczik, az jöjjön haza, de számoljon azzal, hogy a független magyar bíróság előtt kell felelnie mindazért, amit e nemzet és e szerencsétlen ország ellen vétett.

„A MUNKA” TÁRCÁJA

Iván és István.

Írta: Igmándy Géza.

A királyi palota folyosóján a süppedő szőnyeg elnyelte a durva bakancs éles kopogását. Egy székely és egy bolgár baka lépegetett keményen, szabályosan fel-alá. Az a magabizó erő és gépies szabályosság valósággal megbénította azt a zavaros kiabálást, amely az utcáról szűrődött be a hatalmas ablakok résein. Harmadik napja forrong az utca. Vörös indulatok feszülnek a levegőben és már a tüzéség is felvonnult, hogy ágyúinak dübörgő zótyogása megfélemlítse a rendbontókat.

Az előkelő hangtalanságot most izgatott ajtócsapkodás és ideges hangfoszlányok tépték darabokra. A folyosó közepén összetalálkoztak. Csak a lépcsőházban izzott a csillár. Titokzatos félhomály kusztott a fényes falakon.

A bolgár megállt. Lopva tájékozódott és amikor látta, hogy minden csendes benn a palotában, megzöszlalt.

— Te István, most tehetnél valamit.

A székely megtorpant. Szinte elállt a szívverése.

— Mit akarsz? — vetette 'oda tompán, bár nagyon jól tudta, miben sántikál a társa.

— Itt alszik a király. Egyedül van. Mi vigyázunk rája.

— Azért állítottak ide — torkolta le a székely, de a bolgár legény nem tudott megnyugodni. Sziszegve röpködött a szava és úgy kusztott a székely fülébe, mint a sima alattomos kígyó.

— Nyughass Iván — szakította meg a szóadradatot — ha nem hallja a lépésünket, gyanut fog és végünk.

— Te, te híres székely — gunyolódott a másik. — Székely az egész órség, te mégis begyulladsz...

— István megindult és lépegetett tovább kiszabott útján. Iván néhány pillanattal meg tévővázott és aztán szintén szabályosan süppedt bakancsa alatt a szőnyeg.

Az utcán hullámozott a láрма. Éles vezényszavak röpködtek. Csattogott a lovasok patkója a kövezeten. Rövid szünet után ismét felharsant a zaj. Hullámozott, hömpölygött, visszhangzott az éjszakában, még pontot nem tett utána a kirobbanó sortűz. Rándt, döbbenetes csend követ-

kezt, hogy annál háborzongatóbb legyen a sebesült jajtájása.

Iván és István rendületlenül rőtta a kiszabott utat. A bolgár ugyan mindig meg akart állni, amikor elkerültek egymást, de a székely úgy tett, mintha nem hallotta volna.

— Megörjít ez a csend, — sugta Iván, de István ellépkedett mellette.

Egy haldokló véresen, fogát csikorgatva jajtogott lent az utcán és hasztalan próbálták csillítani, annál jobban hangoskodott.

— Még ez se elég neked? — sziszegte Iván, amikor megint találkoztak. István nem felelt. De a bolgár most már nem tágitott mellőle. Együtt haladtak és szaggatottan, suttogva pattogott a szava.

— Ide figyelj!... Neked már elmondtam az én életem kálváriáját. Most megismétlem. 1916-ban, amikor „ezek” betörték hozzánk, szegény édesapám magatehetetlen rokkant volt. A drinápolyi csatában lőtték el a lábát... Levágták az orvosok... A hatalmas szál ember alig tudott még mankón is bicegni... En alig voltam tíz éves. Amikor bejöttek a házukba „ezek”, nekietek az apámnak. Ott a szemem láttára szúrták szí-

ven... Aztán az édesanyámat!... A bitangok!... Hej, ha megfoghatnám a torkát annak az állatnak, aki —

— Hagyjad már Iván — könyörgött a székely. Hasztalan.

— Meggyilkolták édesanyámat is... Engem meg úgy a falhoz vágott egy őrmester, hogy napokig se éltem, se haltam... Hát így volt Dobruzzsában...! Aztán jöttek a magyarok. Szilágyi Gábor hadnagy ur talált meg. Áldja meg az Isten!

Kint elnémult a sebesült jajtájása, de helyette olyan véresen zúgott a nép, mintha vihar bontakozott volna ki. Kopogott a patkó, jajtogott a tömeg és roppogott a puska.

— Hallod? — ez a rendes szokásuk. Ti székelyek vagytok a legmegbizhatóbb eszközeik. Most is a mi ezrednek rendelték ide. Teherautón hoztak, hogy el ne késünk. Csak a székelyben bizik a király... Most itt igul a szobájában. Senki sincs mellette, mert mindenki félti a börtét. Csak mi, a székely ezred... Ebben a felfordulásban, ha most úgy bemennénk hozzá ketten —

— Hallgass! — villogott a székely szeme a félhomályban, mert keresztül szúrlak. A székely sohase lehet orgyilkos.

Uj üzlet!

Szép és kellemes
lesz otthona, ha**BUTORÁT**

dusan felszerelt butoráruháza-

ban vásárolja.

LÓWY GYULA butoráruház

Salgótarján,
Fő-utca.

Uj árak!

R. k. templom
mellett.

A sport hatása az egyénre.

A sportoló ember csodálatos változón meg keresztül. Maga az első időben nem is igen veszi észre, de a környezete annál inkább felfigyeli rá, mert nemcsak külsejében, hanem lelkében is egész más lett. Érdekes ez a megfigyelés, mert sokat lehet belőle tanulni.

Először nézzük a testi átalakítását. Az ifjú ha ráadta fejét a sportra, kizökkenik a rendes, leginkább tunya életből. A rendszeres és céltudatos mozgás átalakítja a járását, rugalmasabb, könnyebb lesz. Arcszíne megváltozik. A sport meggyorsítja az anyag cseréjét, eltűnik az étvágytalansága, rendszeresebb és bővebb lesz a táplálkozása. Izomzata egyenletesen fejlődik, amit könnyen megfigyelhetünk. Mondanék. Az ilyen edzett és állandóan mozgó test hihetlenül szívóssá lesz. A gyakorlatok kitarátva teszik. Mindenféle külső hatás alól könnyebben szabadul, mert a feltrágyult test megbirkózik akár az időjárás viszontagságaival, akár pedig a betegség-ekkel. Ha figyeljük a sportolók életét, azt látjuk, hogy a leginkább esetben kapnak meg fertőző betegségeket.

Ezekkel a testi tulajdonságokkal szorosan összefüggnek a lelkiek. A sportoló a leginkább esetben úti kedves testedzését — különösen fiatal korában önmagáért — sportért, vagyis szórakozásból, hanem leginkább attól a verseny- zére. A verseny hatása nemestí meg legjobban a lelket, mert az ifjú érzi és tapasztalja, hogy csak akkor ér el társá- nál kiülb eredményt, ha okosan és beosztással edzi magát. Az edzés pedig olyan önmegtartóztatást követel, ami a rendes polgári társadalomban csak elvét- ve találhatunk meg. Nagy fáradsággal és kitartással juthat csak fokról fokra előre. Ez a munka és ideg feszültség azonban azzal az áldással is jár, hogy vigyáz ma- gára, gondosan kerül azokat a szokáso- kat, vagy élet módot, ami hátráltatná célja elérésében. Megbecsüli önmagát és vetélytársát, mert tudja, hogy az is ugyan-

olyan körülmények között fejlesztette ki szunnyadó erőt, mint jómagá.

Az embertárs megbecsülése mellett azonban van még valami, ami külön figyelmet érdemel a sportban. A verseny- ző megismeri önmagát, tudja hogy tehet- sége milyen feladatra képesíti, ami az egyszerű polgár előtt érthetetlenül me- gnöveli önbizalmát. Az edzett versenyző előre tudja, hogy meddig futja az erejé- ből? Ez a tudat azonban nem teszi el- bizakodottá, mert nem egyszer keserve- sen kellett tapasztalnia, hogy apró és lé- nyegtelennek látszó körülmények hany- szor húsították meg sikerének kivívásá- ban. Az önismeret és tisztá ítélet az az előny, amit a versenyző sportoló mu- tathat fel többi embertársával szemben. Ez a tüka a rendes életben sok olyan sikernek, amit első pillanatra nem lehet megmagyarázni.

A maradi gondolkodású átlagember még mindig ellenszenvesen nézi a sport- lóit. Ha felvilágosítanak, megváltoznak a vélekedése, mert most csak hőbortó- ságot és feltűnési viselkedést hámoz ki azoknak viselkedéséből, akik „ugra- bugralnak”. Már régen túl vagyunk azon- ok az időkön, amikor a fejletlen és nyakló nélküli sportolás ártott az ifjúnak, mert a tudomány épen úgy kiművelte ezt is, mint a többi társadalmi és éle- tani kérdést. A XX. század fiatalja nem a maga tapasztalatlan feje, hanem az or- vosok és nevelők felügyelete mellett sport- ol, akik ügynek minden lépésére és olyan utasításokkal látják el, amelyek csak előnyére szolgálnak. Valóságos ál- dás a sport, különösen a versenyzés a mai kor szülöttének, mert megerősíti testét-lelkét, kiegyensúlyozza a napi élet robotjában is és olyan legyvert ad a ke- zébe egészségének megalapozásával, amit a régi nevelési rendszer nem tudott neki nyújtani.

Egy jókarban lévő szodagyár
üvegekkal olcsón eladó. Cim a kiadó- hivatalban.

— Gyere István — fogta meg Iván a karját és huzta a király szobája felé.

Ebben a pillanatban felpattant a fehér szárnyas ajtó, villogó fényesség ve- tődött a két örszeme és eléjük toppant a király. Ideges, meggyőzött volt az arca és szinte megdöbben, amikor maga előtt látta a két feldultképu bakát.

— Mit kerestek itt? — rivalt rájuk.

— Felséged parancsára — kopogott István szájából az idegen szó — örségen vagyunk. Vigyázzunk felséged nyugalma- ra.

— Küldjétek ide a parancsnokot!

A székely már éppen tisztelgett akart, hogy elmenjen, amikor megpillant agyában az a gondolat, hogy a bolgár pillanatok alatt végez vele, ha egyedül hagyja.

— Fuss le Iván az őrnagy urhoz!

— fordult váratlanul bajtársához, aki ek- kor már levette válláról a puskát és úgy tartotta, hogy egy kis lökessel beletasz- hatja szuronyát a — királyba.

A székelyben meghűlt a vér. Oda- ugrott a király elé, testével elfedte a mellét és foga között magyarul sziszeg- te neki:

— Lódulj mert meghalsz! — Akkor megcsinálhatod, ha én nem leszek veled. Még pisztoly sincs nála.

Borzalmas szitkok patakzottak a bolgár ajkáról és elment.

A király csak most eszmélt fel.

— Mi volt ez? — kérdezte és visz- szafelé huzódott a nyitott ajtón.

— Felséged parancsára: Egyszerre itta meg a rum adagot, attól vált bizony- talanná a mozgása. ...

Kint az utcán pedig változatlan erősséggel tombolt a forradalom.

Tövisek út.

Tavaszbredéskor, mikor simogató dőlő szellők lengenek, mikor új életre pezsdíti a melegítő napsugár az alvó ter- mészetet, nemcsak szívünk lelkünk gyö- nyörködésére, de megélhetésünk istá- polására is elérkezik a magabizálási ideje, az 1901 évvel előbb végement nagy tragédia felett, hogy ezt, a remény- keltő, lelki vigaszt nyújtó dicsőséges utra- felemelkedés érzése váltta fel. Mintha a nagy tragédia sorozatosan ismétlődne meg nemzetünk ezeréves történelmében. is. Hányszor sujtott porba bálorsunk! Hányszor jártuk a kálváriát sulyos ke- resztünkkel terhelve! Most is megalázva, igazságtalanul elítélve, Trianon sárjába fektették nemzetünket, de bizalommal reménykedve várjuk a dicső feltámadást, mikor az életet jelentő lélek ismét egye- sül a megkínzott testtel, hogy így egye- sülvé újra kezdve dicsőséges életét. A balál, ha bármely dicső tett, vagy ön- feláldozás következménye is, csak gyászt jelent. Az öröm és a dicsőség, a feltá- madás, az újrakezdés velejárója. A keresz- ténység ezért ünnepli a feltámadást, mert a megváltás dicső műve csak ezzel a ténnyel vált teljesé. Az emberi elme, ha a jeruzsálemi tragédia lefolyása felett esik gondolkodni, sok tanulságot von- hat le. Rájön, hogy az szinte kikerülhe- tetlen az elhivatottak, a kiválasztottak számára. Ragyogó nimbusz, közkedvel- tőség, népszerűség s utána kálváriajárás. Mintha csak ez így rendeltetett volna, ezt tanítja a Mester életével, szenvedé- sével és halálával.

Messze-messze idegenből hozzá se- reglik a nép, hogy oktató szavait hall- hassa, szellő szárnyán száll a hirneve széles földterületeken. Népszerűségének tetőpontjára ezt üdvívalgó hozsan- názó nagy néptömeget elhagyatva, ellen- ségeiktől kigyonyolva áll a golgotán. De tūrt az arcucapásokat, az igazság gyö- zelmének, az élet újrakezdésének a re- ménységében.

Ilyen hit, ilyen bizalom fűti az ál- lamférfi lelkét is, midőn nemzetének jövőjéért végtelen áldozatok munkáját. Nem mindig virágol beszárt, de sokszor ví- vissel, éles kövekkel, nehéz akadályok- kal kirakott uton jár. Ha nem így volna, megtorpennának a leghivatottabbak is. A tömegszennyvedély ragadná magához az emberiség sorsának irányítását, amely pedig csak ünnepelni és letiporni tud. Az összesség javát szolgáló célkitűzésre, annak megvalósítására képtelen.

Husvét táján, a Mester földi pálya- futása felett elmélkedünk keresztény és magyar lélekkel. A keresztény lélek szava azt mondja nekünk, hogy sohasem pusztul el az, ami érték bennünk, a ha- lál csak a porhüvely felett lehet urrá, a lélek hatalmán azonban ezt is le fogja győzni és új életet ad.

Magyar lelkünk szava pedig arra tanít, hogy van a sirból feltámadás, né- pek nemzetek számára is, ha az életet adó lélekből a szent célokért lelkesedve, az áldozatos küzdelem útján nem száll még el.

A lelkesedés világító, melengelő lángját hordozó vezérférfiunk pedig ne rakjunk akadályokat az utjába, kíméljük, sőt védjük meg a töviszúrástól, hogy bizton járhatson, világító fátylóját ma- gára tarthassa, fényénél messze látha- sunk el, egészen odáig, ahol trianoni sirjából diadalmasan kiszáll nemzetünk.

A Salgótarjáni Balassa Irodalmi Társaság szakosztályi előadásai:

Apr. 16. Schwabach László: Fergeteg c. elbeszélését olvassa fel. Lapszánszky János: Remi- nistenciák. Vadrkerti Béla: Versek.

„ 30. Dr. Vilmos Gyula: Felol- vasása. Fayl Frigyes: A képről. B. Kovács Károly: A szor- bóról. Góldán Rezső: Elbeszélés. Nográdi Pap Dezső: Köl- temények.

Az előadásokat a kath. kör nagy- termében tartják és mindenkor pon- tosan 8 órakor kezdik meg. *Belépőj nincs.* Irodalom iránt érdeklődőket szívesen lát a Balassa Társaság.

Hírek és különfelék

Köszönetnyilvánítás. Mindazok- nak, kik felejtethetnék drága jó Olikánk elhunytá alkalmával méltóságos bánatun- kat résztvevőkkel enyhítették, ezuton le- jezzük ki hálás köszönetünket.

Rusznák Lajos és családja.

Névmagyarosítás. Kovács Ká- roly acélgári tisztí kaszinó főpincére ca- ládi nevét a Belügyminiszter engedélyé- vel Kováriá változtatta.

A „Mansz” bőjt utáni, április 10- ike első lános, műsoros teadélutánja iránt rendkívül nagy érdeklődés nyilvánul meg a város és a környék intelligenciája kö- rében. Ez az érdeklődés szól elsősorban a nívós műsornak, amelynek számai köz- zül kiemelkednek: Dr. Jánossy Ödönne, a „Mansz” vígjalmi szakosztálya vezető- jének üdvözlő beszéde, Röder Alfréd, Vilezsál Richárd zeneszámai, Dr. Istók Barnabás előadása. De szól ez az érde- klődés különösen a fiatalok körében a bőjt utáni első alkalomnak, amikor rop- hatja a táncot kedvére. Az is nagyban növeli az érdeklődést, hogy a „Mansz” háziasszonyok teasüteményének rendki- vül jó híre van és alig néhány fillérbe kerülnek csak. A „Mansz” elnöksége ez- uton is tudomására hozza „A Munka” kedves olvasóinak, hogy a teadélutá- nok nemcsak a tagok és azok hozzátar- tozói és nemcsak hölgyek, hanem ter- meszetesen férfiak is érdeklődők is meg- jelenhetnek. Sőt! A teadélutánt az egye- sület a Róm. Kath. Kör nagytermében tartja április hó 10-én, már délután 5 órától cigány muzsika mellett. Külön meg- hívókat az elnökség nem küld ki, de lel- kéri a tagokat s az egyesület barátait, hogy a teadélutánt ismerőseik között propagálni szívesek legyenek.

A Balassa Irodalmi Társaság hatodik szakosztályi ülése.

A Salgótarjáni Balassa Irodalmi Társaság fel- lökötött érdeklődés mellett tartotta meg hatodik szakosztályi ülést. A szépszámu és válogatott közönség megértéssel hall- gatta az előadók és tetszésének lelkes tapsaihoz honorálta őket. Komoly tuda- mányos felkészültséggel előadással Pén- zesz Zoltán kötötte le halgatóinak figye- létét. Két magyar fa sorsa címen a két Bolyairól tartott előadást. Ugy látszik szívesen veszi a Balassa Társaság közö- nsége a komoly studium előadásokat, mert visszhangja megelégedés és tu- dásnyeres háláját involválja. Erlich Jó- zsefné tisztá csengő hangján, kiforrott művészetével három dal énekel brilli- ánsan, Schmeltzer Miklós és Vilezsál Richárd kíséretével. Szűnni nem akaró tapsokkal hallotta a közönség a szebbnél szebb énekszámokat. Majd Kraft Aladár olvasta fel vidám, könnyekig kacagató katona történetét. Egy hatalmas derűök- rőta pazar színes virágait szőrtá két ké- zzel, de olyan előadó ritúnál, hogy a fel-feltörő kacagás Niagara eszméssel gyöngyözött mindvégig felolvasást. Ez- után következett, mint vendég előadó v. Jónás Ödönne felolvasása. Verseiből melyeket díszes, finoman ápoltt verses- kertcskéjéből szedgetett össze, a le- het le finom asszonyos kis írásokat, szála- kint a kis csokorból, ügyesen adta elő. Különösen kedvesek és meggyőzőek vol- tak a japán versei. Finom pikárrak, egy pergament japán legyezőn. Végül a szalonzenekar, Schubert örökség meló- diájú belejezetlen szimfóniáját, a H-moll szimfóniát játszotta el. Annyi melóda és annyi szépség muzsikált ki ebből a dalból, hogy zétáradó szépségeivel ezt a márciusvégi szerény kis irodalmi estét szívesen fogadta emlékebe a Balassa Tá- rsaság irodalombarát kis tábora.

Meghívó. A Salgótarjáni Eészaki Ferences Plebáni Szivgárdája í. évi ápr- ilisi hó 15-én (vasárnap) délután fél 6 órai kezdettel a Katholikus Kör nagy- termében az építendő templom javára teadélutánt rendez, melyre mély tiszte- lettel és nagy szeretettel a k. szülőkét valamint a nagybecsű érdeklődőket meg- hívja. Műsor: 1. Szivgárdista induló. Eneklők a szivgárdisták. 2. Magyar tánc. Tánccaljak: Berthy Terike és Vogel El- vira. Zongorán kíséri: Röder Alfréd. 3. Montgommery-Szunyog K. Ferenc: A gyermekszív rejtelméi. Enekes és tánc- betétes ifjúsági színtársulat: 3 felvonás- ban és előjátékkal. Belépő díj: 1 h. 1 pengő, II h. 80 fillér, 60 f. állóhely 40 fillér.

14 drb. áras kapitár kipejelt sejtekkel olcsón eladó. Cim a kiadóban.

Othagyta és ment tovább. Iván nem tágitott mellőle.

— Hallgass meg István. Engem fel- nevelt egy áldott szívű magyar ur, bel- lém magyar ember lett, de nem tudom elfelejteni a multat. Örökké látom az apám vergődő, halódó csónak testét és szegény édesanyám szegénytelen halálát...

— Az a te bajod. Hagyj engem bé- kében — fordult el mellőle István.

— Ne szókélj előlem! — perzselt a bolgár szava és melléje szegődött. — Tudom, hogy a te édesapád bíró volt és akkor őszel, amikor „ezek” váratlanul betörték, meggyilkolták. Ne is tagadd, elmondhat nem is egyszer.

István nagyot nyelt és megmarkolta vállán a puskát.

— Azt is tudom, — sziszegte a bolgár, — hogyan pusztították el a né- nedet...? Te talán elfeledted?

Gunyosan, kihívóan vigyorgott. A székely összeszorította a fogát és úgy döngött alatta a szőnyeg, mintha óriás lépkedtet volna rajta.

— Ti nagyon könnyen felejtetek — piszkálta Iván, mert érezte, hogy ele- venére tapintott. — Legénykedtek, de mikor itt volna a kedvező alkalom, meg- bunyászkodtok. Most is egyedül van a szobában. Nincs mellette senki se. Csak a féltelme, meg a bizalma bennünk, a székely ezredben.

Az utcán váratlanul felcsattant a lármá. Szórványosan durrogott a puská, megcsörrent a palota ablaka és kő esett a lábuk elé.

— Látod? Ezek már unják a zsa- rnakodást. Ez utca, a csőcselék fellátsz.

Fülükettő sortűzbe vezetett a szava. Megdöbbenve meredtek egymásra.

1 üveg eredeti „Sidel”

már
20 fillérért kapható!

Az Evangélikus Nőegylet és Luther Szövetség évi közgyűlését vasárnap, 8-án d. u. fél 6 órakor tartja a templomban, melyre tagjait ezúton is megijvja.

Az Izraelita Nőegylet új elnökösszonyt választott. Több, mint egy évtizede vezette Ligeti Ferencné az izraelita nőegylet ügyeit, s most fáradtságára való hivatkozással lemondott elnököi tisztségéről. Ezalatt az elmúlt évtized alatt el nem muló érdemeket, őszinte tiszteletet és hálás szeretetet érdemelt ki, ügybuzgó, tapintatos és mindig eredményes vezetéséért. Az áldozatos nőegyleti tevékenység egész szívet, megértést és sokszor szeremes szegénységgel szemben tapintatosságot követelt, humanisztikus és kulturális vonatkozásaiban pedig: az együttműködés lebilincselő modort, a kultúrtörékvések felértékelése és azoknak értékesítése választékos izlett és józan célzottságot kívánt. Ligeti Ferencné tiszteletreméltó egyénisége példát mutathat majd az utódoknak, mint kell önzetlenül szolgálni és vezetni egy nemes célokért tevékenykedő egyesületet. Amilyen nehéz szívvel mondott búcsút a Nőegylet közgyűlése Ligeti Ferencnének, ugyan határianal lelkesedéssel választotta meg új elnökösszonyát: Szauer Andorné személyében. Ósztalan szeretetükről és ragaszkodásukról tettek tanúságot, amikor egyhangúlag kiáltották ki elnökösszonyuknak. Harminctagú küldöttség kereste fel a megválasztott elnökösszonyt, szeretetük virágaival és ragaszkodásuk ünneplő lelkesedésével. A könnyekig meghatott elnökösszony ígért, hogy a nőegyletet nemcsak hagyományait fogja továbbvezetni, az elhagyottak és szegények istápolásáról eredményesebben kíván gondoskodni és a Nőegylet kulturális céljait fokozottabban kívánja szolgálni, megértéssel és együttműködéssel a többi nőegyletkeket, azok igen tisztelt vezetőivel, a magyar kultúra és irodalom javára.

Természeti adományok a népnyelvére. Vitéz Donászy Győző 3 kg. zsir. Vojtkovszky 10 kg. kenyér. Keszler Mátyásné 25 kg. káposzta. Ürmösy Géza 20 l. tej. Hálás köszönet mondunk érte a szegények nevében.

Könyvberendezés, szövszék, pamlagy, íróasztal, szekrény és különféle háztartási cikkek eladók. Cim a kiadóhivatalban.

Munkát kaphat középkorú férfi német szabó, aki a szabáshoz is jól ért. vidéki műhelyben. Cim a kiadóban.

Jótekonycélú teadélutánt

tartott a Szent Erzsébet Nőegylet f. hó 4-én fél 6 órai kezdettel a R. K. Olvasókör nagy termében. A hideg, esős idő dacára is sokan jelentek meg az immár fogalommal vált tan, hogy az izlésesen feldisznített asztalok mellett felejtetellen és tanulságos gondolatokat gyűjtsenek s egyuttal szórakozzanak.

Kiss Lajosné elnökével az élen kedves háziasszonyok fogadták a vendégeket. 6 órakor néhány meleg szóval üdvözli Kiss Lajosné a megjelenteket, külön megemlítve a mármározzigeti kath. nőegylet elnökének dr. Rednik Jánosnének megjelentését, aki egy előadás megtartására is kedvesen vállalkozott.

A műsort Semetkay József tanár, a Nőegylet fáradhatatlan főtájkája nyitotta meg: Konnersreuthi Neumann Terézről tartott lebilincselő előadásával. Az orvosi és hittudomány csodálatos áll a Krisztus szenvedéseit betenkit átló, évek óta nem táplálkozó és sok vért vesztő stigmás teremést előtt, akit százerek látogattak meg eddig. Az érdekes előadást mély áhitattal hallgatta a közönség.

Ezután Röder Alfréd és Vilezsál Richard h. karmester zongora-hegedű előadása következett. E két kedves szereplő

fáradhatatlan és közérdekű tevékenységét csak az a nagy és öket a társadalom részéről méltán megillető szeretet honorálja, mely velük szemben minden alkalommal megnyilvánul és amely e város kulturális életének történetében örökké fennmarad.

A művészi zeneszám után dr. Rednik Jánosné vendég lépett a felolvasó asztalhoz s a lelkes fogadtatás után megköszönte a virágokat s a szeretetteljes üdvözlést, tolmácsolva a mármározzigeti Kath. Nőegylet meleg üdvözlését.

Amerikai utját, — melyet 1931-ben tett meg — írja meg rendkívül érdekes, tanulságos, kiváló megfigyelésben. Az egyetemesi kinttartózkodás tapasztalatait csodálatos megfigyeléssel, sok-sok szellemességgel mondta el s a hallgatóság minden egyes tagját elragadta az az írói készség, mellyel a gigantikus méretű világrészt és annak gigantikus méretű életét oly szemléltetően tárta a hallgatóság elé. Hosszas ünneplés és taps jutalmazta az előadást, melyet Kiss Lajosné elnök zárószavai fejeztek be.

Párolgó tea mellett közkívánatra megvitéz Jónás Ödönné szavallta el saját szerzeményű kedves költeményeit, nagy tetszést aratva.

Tegyük Salgótarján nyári üdülőhelyé.

Napsugaras március után mind derűsebben, életkedvet adóan köszöntönek ránk az áprilisi napok. Még a nyár izzó forrósága messze van, de a jó családpár már most kezébe veszi a ceruzát, már most böngésszi a prospektusokat, már most figyeli az újsághireket: hol kaphatna olcsó és jó ellátást olyan helyen, ahol a nyaralás valóságos biztositani is tudja a pihenést kedvelőknek a pihenést, a szórakozást kedvelőknek a szórakozást.

Mert azzal már mindnyájan tisztában vagyunk, hogy a nyaralás, a pihenés nem a gazdagok privilégiuma, tovább megyek, nemcsak a betegek, hanem a kisebb pénzü embereké és az egészgesekek is. Mert a nyaralás nemcsak azok részére szükséges, akiknek orvosi szempontból elkerülhetetlen a levegőváltozás, hanem a más környezet, a megszokott életből való kikapcsolódás szükséges mindnyájunk részére a lelki és testi megerősödés és az ellenállóképeség növelése céljából.

Salgótarján ideális szép fekvésénél fogva a jó lsten is arra teremtetett, hogy itt nyugalmat, pihenést, felfrissülést nyerjen mindenki, aki szándékosan vagy véletlenül a mi városunkat szemeli ki nyári

szabadsága eltöltésének a helyéül. Az erdős-hegyes gyönyörű vidék, a romantikus várromok s a történelmi levegő olyan kincsünk nekünk, amit parlagon hevertetni gyümölcsözetlenül nagy hiba és helyrehozhatatlan mulasztás volna. Most amikor a turisták és a filleres gyorsok utján Salgótarján kezd divatba jönni és közzéadásai jelentőségénél fogva egyre nagyobb szerephez jut, el kell indulni egy íróasztal mellől Salgótarján idegenforgalmi főcsoportját teremtes fáradhatatlan, akadályt nem ismerő, törhetetlen akaratu gondolatjának. Olyan erősen fiatalon, hogy még a csodákban is hinni tudjon.

Salgótarján csinosodó arcával, fejlett iparával és kereskedelmével, jó hírű szállodáival és vendéglőivel, polgári áldozatos erőfeszítéseivel bizonyosságot tett arról, hogy még mindig nagyobb fejlődési fokra törekszik. Portáiról falusi szemétdomjait eltávolította, külsőjét járdákkal, csatornázással, utcakövezéssel tisztá magán és középületeivel már rendbe hozta s így megteremtette az egészséges élet legelső feltételét. Most már jöhet a többi: Salgótarján a kedvelt üdülő, kiránduló és szórakozóhely.

A Mátraverebélyi Róm. Kath. Egyházközség április 1-én és 2-án a műemlék temploma javára nagy felkészültséggel színeloadást rendezett. A legnagyobb meglepetésre sok kis városnak színpadjain műkedvelők által aratott sikert muttak felül és nagyszerű alakításal hozták színre a „Vadvirág” három felvonásos énekes színművet. Kiemelkedő volt Lengyel Irén „Bábi néni” és Petre Piroska „Vadvirág” szerepében. Amikor ezután is őszintén gratulálunk a szereplőknek és további jó szerencsét kívánunk, elismerésünket tolmácsoljuk az agilis rendezőségnek, élükön Marossy József plébános és vitéz Bárkányi Pál igaztanító uraknak.

Használt, de új állapotban lévő komplett hálóberendezés jutányos áron eladó. Érdeklődni lehet a hocsárlapjait postahivatalban.

A Kath. Kör rendezésében husvét vasárnapján este műsorral egybekötött táncmulatság volt. A köri dalárda Hízek-egye után Kovács Géza igazg. tanító (zongora), Urbán Gyula (gordonka), Královsky János (l. hegedű), Szkladányi Emil (II. hegedű) quartettje aratott elismerő tapsot. Majd Traup Péter esp. plébános, köri elnök husvét gondolatok címen tartott a vallásos husvét és a hit boldogságában örvendő és mulató világ szokásairól szellemes előadást, kioktatva a táncra váró és vágó ifjúságot az ünnephez méltó szórakozásra. — A nagy tetszéssel fogadott előadás után a Köri dalárda Kacsóh és Dienzl dalokkal ragadta magával a közönséget, amely lelkesen ünneplte Schmelzer Miklós karagtyót és a dalárdát. — A Szentgyörgyi diák c. irredenta költeményt szavallta ezután Győri József közismert tehetségével.

— Trefimann Árpád köri dalárdista cigányzene kísérettel dalolt szép hangján magyar nótákat, melyeket a közönség szűnni nem akaró tapsára ujjb nótákkal kellett megoldani. — Befejezésül ismét az iskolánkülvü népművelés szolgálatában gyakran szereplő kedves kis zeneegyüttes: Kovács Géza, Královsky János, Urbán Gyula és Szkladányi Emil zeneszáma következett, melyet a közönség hosszas és elismerő tapssal köszönt meg. — Előadás után tánc volt reggel 4 óráig.

Esküvő. Haralyi Hedvig Matild Margit és dr. Bánfi György f. hó 3-án házasságot kötöttek.

Esküvő. Friedler Márta és Friedmann Sándor f. hó 15-én tartják egybekelési ünnepélyüket Budapesten.

Magyar Husvét.*

Magyar husvét jöjj el végre, Szegény hazánk bus egére Harsogtasd meg a harsonát Hirdess nekünk Alleluját.

Hadd örvendjünk hazánk felett Trianon mit eltemetett Támadjon fel, legyen ujra Dicső, szép, nagy magyar haza.

Magyar husvét, jöjj el végre Minden magyar bus szívébe Hozz örömet, Alleluját Szeretetet, feltámadást.

Édes hazánk multja körül Mi állhassunk új nemzetül Mondhassuk e szép imát: Magyar husvét — Alleluját. M. D.

(* Egyszerű földműves ember verse. Szerk.)

Talált tárgy. 1934 február 19-én a Fő utcán egy kézi fűrészt találtak. Igazolt tulajdonosa átvetheti a rendőrkapitányságon.

HIRDESSÜNK

A Munka

politikai hetilapban.

GRAMOFON és LEMEZEK

dus választékban

Rómer Jenő

órás és ékszerész

„HIS MASTER'S VOICE”

beszélőgépek, lemezek és alkatrészek.

Gramofon kölcsönzés!

Kedvező fizetési feltételek.

Rómer Jenő

órás és ékszerész.

(A Főtérrel szemben.)

Bútor csak szakképzett bútorasztalosnál vásároljon!!

Ebédlők, hálók, kombinált berendezések, konyhák, szelzonok, matraczok a legelőnyösebben szerezhetők be

Patay-nál.

A róm. kath. templommal szemben.

Bútorjavítást, fényezést szakszerűen készítenek.

